

Magyar Köztársaság
Alkotmánybírósága
Donáti utca 35-45.
1015 Budapest

IV/2415-0/2012.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. § (2) bekezdésében alapított jognál fogva a
ENERGOTT Fejlesztő és Vagyonkezelő Korlátolt Felelősségű Társaság [REDACTED]
[REDACTED] jogi képviseletében az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő.

A hivatkozott törvény 41. § (1) bekezdés alapján kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény 1. § (2) bekezdés h) pontjának és a távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló 50/2011. (IX. 30.) NFM rendeletnek, továbbá az ezen rendeletet módosító, a távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet és a távhőszolgáltatási támogatásról szóló 51/2011. (IX. 30.) NFM rendelet módosításáról szóló 66/2011. (XI. 30.) NFM rendeletnek az alaptörvény-ellenességének megállapítására és a kihirdetés napjára visszamenőleges hatállyal történő megsemmisítésére.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 71. § (6) bekezdése alapján hivatkozunk arra, hogy az ügyben 2011. november 08-án utólagos normakontrollra vonatkozó beadványt nyújtott be az ENERGOTT Kft., amely eljárás 1619/B/2011. számon volt folyamatban, majd 2012. január 01. napjával XX/229/2012. számon megszűnt, ennél fogva ugyanezen ügyben jelen beadványunkkal alkotmányjogi panaszt nyújtunk be azzal, hogy jelen alkotmányjogi panasszal az időközben megalkotásra kerülő 66/2011. (XI. 30.) NFM rendeletet is támadjuk.

A támadott rendelkezések így szólnak:

Az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény:

„1. § (2) A törvény hatálya nem terjed ki:)

h) a távhőszolgáltatónak értékesített távhő árára, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás (fűtés és használati melegvíz) díjára.”

A távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet:

„A távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény 60. § (2) bekezdés b) pontjában kapott felhatalmazás alapján, az egyes miniszterek, valamint a Miniszterelnökséget vezető államtitkár feladat- és hatásköréről szóló 212/2010. (VII. 1.) Korm. rendelet 84. § f) pontjában meghatározott feladatkörömben eljárva a következőket rendelem el:

1. § E rendelet alkalmazásában

a) értékesítói hődíj: a távhőszolgáltató által ténylegesen igénybe vett hőmennyiség után fizetendő, Ft/GJ-ban kifejezett díj,

b) értékesítói teljesítménydíj: a távhőszolgáltatónak értékesített távhő távhőszolgáltató által lekötött teljesítménye alapján fizetendő Ft/MW/év mértékegységben kifejezett díj,

c) távhővásárlási szerződés: a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény (a továbbiakban: Tszt.) szerinti értékesítő és a távhőszolgáltató közötti, távhővásárlásra irányuló szerződés,

d) végfelhasználó: a Tszt. szerinti lakossági felhasználó, díjfizető vagy külön kezelt intézmény.

2. § (1) A távhőszolgáltató a részére értékesített hőenergiaért az értékesítő részére – a távhővásárlási szerződésétől függően –

a) értékesítói teljesítménydíjat és értékesítói hődíjat vagy

b) értékesítói hődíjat

(a továbbiakban együtt: értékesítói díjak) fizet.

(2) Az (1) bekezdés szerinti díjtételeken kívül más díjtételeket az értékesítő nem alkalmazhat.

(3) Az értékesítők megnevezését és az egyes értékesítőkhöz kapcsolódó – legmagasabb hatósági árnak minősülő – értékesítói díjakat az 1. melléklet tartalmazza.

3. § (1) A 2. melléklet szerinti értékesítő az 1. mellékletben meghatározott értékesítói díjat akkor alkalmazhatja, ha

a) a távhőszolgáltatónak értékesített hőmennyiségen belül a meghatározott kapcsolt technológiából származó hőmennyiség egy adott időszak hónapjaiban meglévő legkisebb aránya tekintetében a 2. melléklet A. pontja szerinti táblázatban, és

b) a kapcsolt berendezésekre vonatkozó összhatásfok egy adott időszak hónapjaiban elfogadható legkisebb mértéke tekintetében a 2. melléklet B. pontja szerinti táblázatban

rá vonatkozóan meghatározott feltételeknek eleget tesz.

(2) Az (1) bekezdés szerinti értékesítő az (1) bekezdésben hivatkozott feltételek teljesítéséről havonta, technológiánként a tárgyhót követően

a) a távhőszolgáltató részére a kiállított számla mellékleteként a 3. mellékletben foglaltak szerint nyilatkozik,

b) a Magyar Energia Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) részére adatot szolgáltat.

(3) Az (1) bekezdés szerinti értékesítő a (2) bekezdés a) pontja szerinti nyilatkozatot a távhőszolgáltató részére három példányban küldi meg.

(4) Ha az (1) bekezdés szerinti értékesítő a távhőszolgáltatónak nem nyilatkozik, vagy arról nyilatkozik, hogy az (1) bekezdésben meghatározott feltételeknek a tárgyhóra vonatkozóan nem tett eleget, akkor az adott hónapra vonatkozóan értékesítói teljesítménydíj felszámítására nem jogosult, értékesítói hődíj felszámítására pedig kizárólag 3408 Ft/GJ egységáron jogosult.

(5) Ha a Hivatal megállapítja, hogy az értékesítő az (1) bekezdésben meghatározott feltételekről megalapozatlanul nyilatkozott, kötelezi az értékesítőt a jogosulatlanul alkalmazott ár felszámításából származó árbevétel és a 3408 Ft/GJ értékesítói hődíjjal számolt árbevétel közötti különbözet távhőszolgáltató számára történő visszafizetésére.

4. § A végfelhasználó a távhőszolgáltatásért a távhőszolgáltató számára a távhőszolgáltató által 2011. március 31-én alkalmazott – legmagasabb hatósági árnak minősülő – díjakat köteles fizetni.

5. § (1) Az 1. mellékletben meghatározott értékesítő, valamint a távhőszolgáltató tárgyévi auditált éves beszámolójában szereplő, a Tszt. hatálya alá tartozó tevékenységéből származó adózás előtti eredménye nem haladhatja meg az ármegállapítás során figyelembe vett könyv szerinti bruttó eszközérték és a nyereségtényező szorzatának mértékét (a továbbiakban: nyereségkorlát).

(2) A nyereségtényező

a) azon értékesítő esetében, amely 2011. június 30. napján a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: Vet.) szerinti átvételi kötelezettség alá eső villamos energia elszámolására létrehozott mérlegkör tagja volt (ideértve a felfüggesztett mérlegkör tagságot is), és a létesítményére vonatkozó beruházás a Hivatal 2011. június 30. napján hatályos határozata alapján nem térült meg: 4,5%;

b) az a) pont alá nem tartozó értékesítő esetében: 2,0%;

c) a távhőszolgáltató esetében 2,0%.

(3) A nyereségkorlát ellenőrzését a Hivatal árelőkészítő tevékenysége során, az éves beszámoló nyilvánosságra hozatala után végzi.

(4) Ha a Hivatal az ellenőrzés során megállapítja, hogy

a) a távhőtermelő nyeresége meghaladta a nyereségkorlátot, a távhőtermelőt kötelezi arra, hogy a nyereségkorláton felüli nyereségtöbblet összegét a tőle vásárló távhőszolgáltató részére adja át,

b) a távhőszolgáltató nyeresége meghaladta a nyereségkorlátot és a távhőszolgáltató az ellenőrzéssel érintett időszakban távhőszolgáltatási támogatásban részesült, a távhőszolgáltatót kötelezi arra, hogy a nyereségkorláton felüli nyereségtöbblet összegét a Vet. 147. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott célra létrehozott számla javára, a kapott távhőszolgáltatási támogatás erejéig fizesse be, továbbá az ezen felüli összeget a végfelhasználónak adja át,

c) a távhőszolgáltató nyeresége meghaladta a nyereségkorlátot és a távhőszolgáltató az ellenőrzéssel érintett időszakban távhőszolgáltatási támogatásban nem részesült, a távhőszolgáltatót kötelezi arra, hogy a nyereségtöbblet teljes összegét a végfelhasználónak adja át.

6. § (1) Ez a rendelet – a (2)–(3) bekezdésben meghatározott kivétellel – 2011. október 1. napján lép hatályba.

(2) A 7. § (1) bekezdése 2011. december 1-jén lép hatályba.

(3) Az 5. § és a 7. § (2) bekezdése 2012. január 1-jén lép hatályba.

(4) A Hivatal az 5. § (3) bekezdés szerinti ellenőrzést első alkalommal a 2012. évre vonatkozóan készített éves beszámoló tekintetében folytatja le.

A távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet és a távhőszolgáltatási támogatásról szóló 51/2011. (IX. 30.) NFM rendelet módosításáról szóló 66/2011. (XI. 30.) NFM rendelet:

„1. A távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet módosítása

1. § (1) A távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet (a továbbiakban: Árrrendelet) 2. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A távhőszolgáltató az értékesítő részére a távhő és a távhőtermeléssel összefüggő szolgáltatások – keringtetés,

pótvíz biztosítása, vegyszerezés és vízlágyítás – ellenértékeként

a) értékesítői teljesítménydíjat és értékesítői hődíjat, vagy

b) értékesítői hődíjat

(a továbbiakban együtt: értékesítői díjak) fizet.”

(2) Az Árrrendelet 2. §-a a következő (4) és (5) bekezdéssel egészül ki:

„(4) Az értékesítői teljesítménydíj és az értékesítői hődíj külön-külön legmagasabb hatósági árak.

(5) Az 1. mellékletben szereplő értékesítői díjak nem tartalmazzák az általános forgalmi adót.”

2. § (1) Az Árrrendelet 3. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A 2. melléklet A. és B. pontjaiban foglalt táblázatok C oszlopai szerinti értékesítő az 1. mellékletben foglalt táblázat F oszlopában meghatározott értékesítői hődíjat akkor alkalmazhatja, ha a tárgyhoz vonatkozásában

a) a távhőszolgáltatónak értékesített hőmennyiségen belül a meghatározott kapcsolt technológiából származó hőmennyiség egy adott időszak hónapjaiban meglévő legkisebb aránya tekintetében a 2. melléklet A. pontja szerinti táblázatban, és

b) a kapcsolt berendezésekre vonatkozó összehatásfok egy adott időszak hónapjaiban elfogadható legkisebb mértéke tekintetében a 2. melléklet B. pontja szerinti táblázatban rá vonatkozóan meghatározott feltételeknek eleget tesz.”

(2) Az Árrendelet 3. § (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(4) Ha az (1) bekezdés szerinti értékesítő a tárgyhót követő hónap 12. napjáig a távhőszolgáltatónak nem küldi meg a tárgyhónapra vonatkozó számviteli bizonylatot, illetve nem nyilatkozik, vagy arról nyilatkozik, hogy az (1) bekezdésben meghatározott feltételeknek a tárgyhóra vonatkozóan nem tett eleget – ideértve azt az esetet is, ha a kapcsolt berendezés nem üzemelt a tárgyhónapban –, akkor az adott hónapra vonatkozóan – a távhőszolgáltatási támogatásról szóló 51/2011. (IX. 30.) NFM rendelet (a továbbiakban: Támogatási rendelet) 1. melléklet 1. pontjában foglalt táblázat E oszlopában a vele távhővásárlási szerződéses jogviszonyban lévő távhőszolgáltató részére megállapított támogatási mértékkel csökkentett – értékesítői hődíjat számíthat fel.”

(3) Az Árrendelet 3. §-a a következő (6) bekezdéssel egészül ki:

„(6) Ha a (4) vagy (5) bekezdés szerint csökkentett értékesítői hődíj negatív összegű, akkor az (1) bekezdés szerinti értékesítő az adott hónapra vonatkozóan a negatív összegű értékesítői hődíjjal és – a távhővásárlási szerződéstől függően – értékesítői teljesítménydíjjal számolt egyenleget számláz a szolgáltató felé.”

3. § (1) Az Árrendelet 1. melléklete helyébe az 1. melléklet lép.

(2) Az Árrendelet 2. melléklete helyébe a 2. melléklet lép.

4. § (1) Az Árrendelet 3. § (2) bekezdés nyitó részében a „feltételek teljesítéséről havonta, technológiánként a tárgyhót követően” szövegrész helyébe a „feltételek teljesítéséről havonta, technológiánként a tárgyhót követő hónap 12. napjáig” szöveg lép.

(2) Az Árrendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjában az „a kiállított számla mellékleteként” szövegrész helyébe az „a tárgyhó vonatkozásában megküldött számviteli bizonylat mellékleteként” szöveg lép.

(3) Az Árrendelet 3. § (3) bekezdésében a „(2) bekezdés a) pontja szerinti nyilatkozatot a távhőszolgáltató részére három példányban” szövegrész helyébe a „(2) bekezdés szerinti nyilatkozatot és számviteli bizonylatot a távhőszolgáltató részére három példányban” szöveg lép.

(4) Az Árrendelet 3. § (5) bekezdésében az „és a 3408 Ft/GJ értékesítői hődíjjal számolt árbevétel közötti különbség” szövegrész helyébe az „és a Támogatási rendelet 1. melléklet 1. pontjában foglalt táblázat E oszlopában a vele távhővásárlási szerződéses jogviszonyban lévő távhőszolgáltató részére megállapított támogatási mértékkel csökkentett értékesítői hődíjjal számolt árbevétel közötti különbség” szöveg lép.

5. § (1) Hatályát veszti az Árrendelet 2. § (3) bekezdésében a „– legmagasabb hatósági árnak minősülő –” szövegrész.

(2) Hatályát veszti az Árrendelet 6. § (3) bekezdésében az „és a 7. § (2) bekezdése” szövegrész.

(3) Hatályát veszti az Árrendelet 6. § (2) bekezdése.

(4) Nem lép hatályba az Árrendelet 7. §-a.

A távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény és az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény módosításáról szóló 2011. évi CXXVI. törvény 13. §-a, továbbá a távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet a Magyar Közlöny 2011. szeptember 30-án megjelent 112. számában kerültek közzétételre és 2011. október 1-jén léptek hatályba.

A távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet és a távhőszolgáltatási támogatásról szóló 51/2011. (IX. 30.) NFM rendelet módosításáról szóló

66/2011. (XI. 30.) NFM rendelet a Magyar Közlöny 2011. november 30-án megjelent 141. számában került közzétételre és összes rendelkezése 2011. december 1-jén lépett hatályba.

Álláspontunk szerint az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény *(a továbbiakban: Ártörvény)* 1. § (2) bekezdés h) pontja és a távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet *(a továbbiakban: 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet)*, továbbá a távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet és a távhőszolgáltatási támogatásról szóló 51/2011. (IX. 30.) NFM rendelet módosításáról szóló 66/2011. (XI. 30.) NFM rendelet *(a továbbiakban: 66/2011. (XI. 30.) NFM rendelet)* Magyarország Alaptörvényének az Alapvetés B) cikk (1) bekezdése; az Alapvetés M) cikk (1) bekezdése; XV. Cikk (2) bekezdése rendelkezésével ellentétes.

I. Előzmények

Az energetikai tárgyú törvények módosításáról szóló 2011. évi XXIX. törvény, amely 2011. március 25-én került közzétételre a Magyar Közlöny 2011. évi 32. számában, és 2011. március 30-án lépett hatályba, a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény *(a továbbiakban: Vet.)* 171. § (5) bekezdésével a Magyar Energia Hivatal által meghozott jogerős határozatokat 2011. július 1-jével megfosztotta a hatályától. A villamos energia kötelező átvételi rendszere (KÁT) tárgyában 772/B/2011., majd XX/218/2012. ügyszámon alkotmányossági vizsgálat volt folyamatban.

A kötelező átvétel keretében történő értékesítési jogosultság megszüntetésével egyidejűleg az Országgyűlés arról is rendelkezett a 2011. évi XXIX. tv. 223. §-ban, hogy a 2011. március 31-én alkalmazott árakon kell a távhőtermelőnek eladnia az általa termelt hőt, a vevő távhőszolgáltatónak.

Az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény (Ártörvény) hatályáról az 1. § rendelkezik, és (2) bekezdésében határozza meg azon termékeket, szolgáltatásokat, amelyek nem tartoznak az árak megállapításáról szóló törvény hatálya alá. A távhő szolgáltatónak értékesített távhő, mint termék, a kivételek között nem szerepel, és a törvény mellékletében sem került meghatározásra. E két okból kifolyólag megállapítható, hogy a távhőszolgáltatónak értékesített távhőt előállító vállalkozó, és az általa belföldön értékesített távhő ára az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény hatálya alá tartozik, ugyanakkor nem került rá vonatkozóan hatósági legmagasabb ár megállapításra, azaz szerződéses árat alkalmazhat. Az árak megállapításáról szóló törvény hatálya alá tartozó vállalkozókra csak ugyanezen törvény rendelheti el hatósági ár alkalmazásának kötelezettségét, ezzel szemben a 2011. április 15-től hatályos, a 2005. évi XVIII. törvény 59/A § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy távhőtermelőnek a 2011. március 31-én alkalmazott árat kell alkalmazni.

Ez a rendelkezés az árak megállapításáról szóló törvénybe ütközik, elsősorban azért, mert az árak megállapításáról szóló törvény szabályai szerint nem tartozik a távhő azon termékek közé, amelyre hatósági ár alkalmazandó, alkalmazható lenne, illetve nem kapott a jogszabályalkotó felhatalmazást, hogy külön jogszabályban rendezze a távhő árát.

Másfelől azért, mert a „befagyasztott” ár nem felel meg az árak megállapításáról szóló törvény 8.§ (1) bekezdésének, amely kötelezettségként írja elő, hogy „A legmagasabb árat – úgy kell megállapítani, hogy a hatékonyan működő vállalkozó ráfordításaira és a működéshez szükséges nyereségre fedezetet biztosítson, tekintettel az elvonásokra és a támogatásokra is.”

A 2011. március 31-én alkalmazott ár még olyan helyzetben került meghatározásra, amikor a termelőktől a távhővel együtt termelt villamos energiát kötelező átvétel (KÁT) keretében a piaci árnál magasabb áron vásárolták meg, és ezzel a távhő termelésén keletkező veszteség kiegyenlítődt, azonban ez a lehetőség 2011. június 1. napjától kezdődő hatállyal megszűnt. A 2011. március 31-én

alkalmazott ár 2011. év során való kötelező érvénye azt is okozta, hogy a 2011. év során a költségek vonatkozásában beállott áremelkedés (pl: gáz) nem volt érvényesíthető a vevő felé. E két hatás együttesen, a költségek és az ár különbözetét pótló KÁT rendszer megszűnése, és a költségnövekedés el nem számolhatósága soha nem látott mélyrepülésbe, veszteséges gazdálkodásba sodorta a távhő termelőket.

II. Alkotmánysérelem Magyarország Alaptörvénye Alapvetés B) cikk (1) bekezdésébe ütközése miatt

Magyarország Alaptörvénye vonatkozó rendelkezése az alábbi:

Magyarország Alaptörvénye Alapvetés B) cikk (1) „Magyarország független, demokratikus jogállam.”

A támadott rendelkezések, az Ártörvény, az 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet és a 66/2011. (XI. 30.) NFM rendelet sértik a jogállamiság elvét. A jogállamiság elve az Alkotmány konkrét rendelkezéseire képest nem kiegészítő, másodlagos szabály, s nem pusztán deklaráció, hanem önálló alkotmányjogi norma, aminek sérelme önmagában is megalapozza valamely jogszabály alkotmányellenességét [11/1992. (III.5.) AB határozat].

A KÁT megszüntetésével a jogalkotó észlelte, hogy megsértette a fent említett Ártörvényt, ezért azt az egyszerű megoldást választotta, hogy az Ártörvényt módosította azzal, hogy 2011. október 1. napjával kivette a távhőt ezen törvény hatálya alól.

A fenti jogalkotási folyamat alapján látható, hogy a jogalkotó nem azt az elvárható eljárást követte, hogy az Ártörvényhez igazítsa a hatósági árakat, hanem ehelyett kivette ezen törvény hatálya alól a távhőt.

Mindezek mellett pedig a Magyar Közlöny 2011. évi 112. számában jelent meg a távhőszolgáltatási támogatásról szóló 51/2011. (IX. 30.) NFM rendelet, amelynek 1. §-a kizárólag a távhőszolgáltatók részére állapít meg támogatást. A távhőt termelő vállalkozás jelenleg semmilyen támogatást nem kap amellet, hogy a kötelező átvétel keretében történő értékesítési jogosultságot is megszüntették. A távhőtermelők részére rendeletben megállapított hatósági ár pedig tényszámokkal bizonyítottan nem fedezi még a távhő előállításához szükséges költségeket sem.

A távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény (a továbbiakban: Tsz.) szabályozza az alábbiakat:

- A *Tsz.* 20. §-ban szabályozza az engedélyes köteleességét a távhőszolgáltatás biztonságára, és arra, hogy az engedélyes a törvényes, illetve a működési engedélyben előírt kötelezettségeinek köteles eleget tenni, különben a működési engedélye visszavonásra kerül.
- A *Tsz.* 33. §-a alapján a távhőtermelő létesítmény működtetése és fejlesztése a távhőtermelő feladata.
- A *Tsz.* 57. §-a előírja a távhő ára, a távhőszolgáltatás díja megállapításánál a folyamatos termelés és a biztonságos szolgáltatás indokolt költségeinek, a szükséges tartalék kapacitáshoz kapcsolódó költségeknek, valamint környezetvédelmi és egyéb költségeknek a figyelembe vételét.
- A *Tsz.* 57/E. § megtiltja a hőszolgáltatási szerződésben a hatósági árnál magasabb ár kikötését.
- *Tsz.* 18. § c) pontja értelmében az engedélyes köteles a folyamatos és biztonságos szolgáltatáshoz szükséges üzemeltetési és fenntartási feladatokat ellátni.

A távhőszolgáltatás csatlakozási díjának és a lakossági távhőszolgáltatás díjának, valamint a hőenergia távhőtermelő és a távhőszolgáltató közötti szerződésben alkalmazott árának meghatározása során figyelembe veendő szempontokról, és a Magyar Energia Hivatal által lefolytatott eljárásban kötelezően benyújtandó adatok köréről szóló *36/2009. (VII. 22.) KHEM rendelet 4. § (3)* bekezdés utolsó mondata értelmében *a költségekbe a lakossági távhőszolgáltatás céljára történő távhőtermelői tevékenység költségeit is be kell számítani.*

Az ENERGOTT Kft. részére a Magyar Energia Hivatal által 58/2009. számon meghozott Távhőtermelői működési engedély a 4. pontjában előírja az engedélyes köteleességét a karbantartásra, a javításra, a felújításra, a fejlesztésre, előírja az üzemeltetésre vonatkozó egyéb műszaki feltételek biztosítását, valamint a szükséges készletekről és tartozékokról való gondoskodást. A Távhőtermelői működési engedély a 9. pontjában továbbá kötelezi az engedélyest, hogy az ellátás biztonságát veszélyeztető eseményről a Magyar Energia Hivatalt külön felszólítás nélkül és haladéktalanul tájékoztatni köteles, továbbá 15 napon belül írásban az eseményt leíró és értékelő jelentést köteles tenni. Az ENERGOTT Kft. a vonatkozó bejelentést a Magyar Energia Hivatal felé megtette.

Az 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet rögzíti az értékesítói hődíjakat, az értékesítói teljesítménydíjat, továbbá rögzíti a kapcsolt berendezéseken termelt energia összhatásfokát, illetve nyereségkorlátot állít fel.

Az ENERGOTT Kft. és más erőművek az utóbbi évtizedben ilyen nehéz helyzetben még nem voltak. Az ENERGOTT Kft. a gazdálkodásban 2011/12 fűtési szezon közepéig a működés lehetőségét még látja, de változatlan feltételek esetén ezt követően fizetéseképtelenség fenyegeti az ENERGOTT Kft-t.

Az ENERGOTT Kft. részére megállapított hatósági árral még az indokolt költségek sem térülnek meg, nemhogy a jogszabályokban felsorolt további költségek, kötelezettségek, így pl. a fejlesztési kötelezettségek. Ebből következően az ENERGOTT Kft. és a távhőtermelők nem fognak tudni eleget tenni a jogszabályokban, illetve a működési engedélyben előírt kötelezettségeiknek. A hatósági ár alkalmazása mellett nem fedezett, igazolt működési költségeinek, azaz a működési veszteségének értéke – az ármegállapítással érintett időszakban – meghaladja az 1.200.000.000,- (Egymilliárdkettőszázmillió forintot)

Az állam objektív módon, a távhőtermelőktől függetlenül avatkozik be a távhőtermelés folyamatába, és olyan hatósági árat rögzít, ami lehetetlenné teszi a törvényi kötelezettségek ellátását.

Az ENERGOTT Kft. 2011. március 31. napjától kezdődően a távhőszolgáltatónak értékesített termelői hőár befagyasztása, és 2011. július 01. napjától kezdődően a kötelező átvétel keretében történő villamos energia értékesítés lehetőségének megszűnése miatt a szabadpiaci villamos energia piacról nem pótolható árbevételről esett el.

A távhőtermelői működési engedély szerint az engedélyes köteles a fogyasztói kört érintő, az ellátás biztonságát veszélyeztető eseményről a Magyar Energia Hivatalt haladéktalanul tájékoztatni, a Magyar Energia Hivatal a Tszt. 20. § (1) bekezdés a) pontja szerint pedig a működési engedélyt köteles visszavonni, ha az engedélyes nem tesz eleget törvényes, illetve a működési engedélyben előírt kötelezettségeinek, vagy tevékenységét megszünteti.

Tekintettel arra, hogy az előírt kötelezettségeket a távhőtermelők a megállapított hatósági áron nem tudják teljesíteni, így a működési engedélyeket a Magyar Energia Hivatal köteles lesz visszavonni, amelynek következménye lesz, hogy a távhőszolgáltatás nem lesz biztosított.

A jelenlegi helyzet tarthatatlan, az ENERGOTT Kft. és az erőművek működése ellehetetlenül, nem tudják fenntartani, illetve biztosítani a távhőtermelést.

A távhőnek az Ártörvény hatálya alól történő kivétele miatt sérül Magyarország Alaptörvénye Alapvetés B) cikk (1) bekezdésében szabályozott jogbiztonság követelménye. A távhő árát az Ártörvény 8. § (1) bekezdése figyelembe vételével szükséges meghatározni, miszerint a legmagasabb árat úgy kell megállapítani, hogy a hatékonyan működő vállalkozó ráfordításaira és a működéséhez szükséges nyereségre fedezetet biztosítson, tekintettel az elvonásokra és a támogatásokra is.

A *Tszt. 57. § (2) bekezdés b)* pontja szerint a távhőszolgáltatónak értékesített hő árát az ármegállapító úgy köteles meghatározni, hogy az nyújtson fedezetet a folyamatos termelésre, és a biztonságos szolgáltatásra, beleértve a szükséges tartalékkapacitáshoz kapcsolódó költségeket, és a bezáráshoz szükséges rekultivációs költségeket is. Tekintettel arra, hogy a jelenleg hatályos hatósági ár a ENERGOTT Kft. számára a termelés közvetlen költségeire sem nyújt fedezetet.

Tekintettel arra, hogy a fent hivatkozott jogszabállyal megállapított hatósági ár nem felel meg a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény 57. § (2) bekezdésében írtaknak, a jelen helyzet jogszabálysértő is, mely a fentiek szerint az engedélyes működésének ellehetetlenülését okozhatja.

Az 50/2011. (IX. 30.) NFM rendeletben és a 66/2011. (XI. 30.) NFM rendeletben megállapított hatósági ár hibás, ilyen számszaki hibát minden bizonnyal nem követhetett volna el a jogalkotás, ha *a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény* 17. §-ában foglalt előzetes hatásvizsgálatot elvégzi. A hatósági ár megállapítását megelőzően azonban – ahogy a fentiekből ez egyértelműen látható – a jogalkotó nem végzett hatásvizsgálatot. Az ENERGOTT Kft.-hez megkeresés nem érkezett a hatástanulmány elvégzéséhez vonatkozóan.

A jogszabály előkészítője előzetes hatásvizsgálat elvégzésével nem mérte fel a szabályozás várható következményeit.

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 17. §-ában foglalt előzetes hatásvizsgálat elvégzésének elmulasztásával sérült Magyarország Alaptörvénye Alapvetés B) cikk (1) bekezdésében szabályozott jogállamiságból folyó jogbiztonság követelménye. A törvényalkotási folyamat egyes eljárási szabályainak betartása a törvény érvényességének Magyarország Alaptörvénye Alapvetés B) cikk (1) bekezdéséből levezethető jogállami követelménye. Alaptörvény-ellenes a jogszabály, ha a jogalkotási eljárás során olyan súlyos eljárási szabálytalanságot követtek el, amely a jogszabály közjogi érvénytelenségét idézte elő, ez pedig másként nem orvosolható, mint a jogszabály megsemmisítésével.

Álláspontunk szerint a közigazgatási határozatok „hatályvesztését” előíró törvény életbe lépése, és az azt kompenzálni szándékozó, azonban a funkcióját az eddig elvégzett számítások alapján betölteni nem képes jogszabályalkotás időben nem esett egybe, így az sem megállapítható, hogy a jogerős közigazgatási határozatba foglalt jogosultság ellentételezés mellett került volna elvonásra, hanem az kompenzáció, lényegi átmeneti, felkészülési idő meghagyása nélkül került megvonásra. A kibocsátott 50/2011. (IX.30.) NFM rendelet alapján pedig nemhogy ellentételezés nem történik, de az érintettek helyzetének elnehezülése prognosztizálható.

Az 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet 2011. szeptember 30-án délután jelent meg, a hatálybalépés időpontja 2011. október 1., ugyanígy a 66/2011. (XI. 30.) NFM rendelet egyes rendelkezése is a kihirdetése napján 23 órakor, illetve összes rendelkezése a kihirdetést követő napon lépett hatályba. Megfelelő felkészülési időt a törvény nem tett lehetővé, ezzel sérült *a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 2. § (3) bekezdése*, miszerint a jogszabály hatálybalépésének időpontját úgy kell

megállapítani, hogy elegendő idő álljon rendelkezésre a jogszabály alkalmazására való felkészülésre. Ezáltal sérült *Magyarország Alaptörvénye Alapvetés B) cikk (1) bekezdésében* szabályozott jogállamiság elvéből folyó jogbiztonság követelménye. A rendeletek és hatályba lépésük között ugyanis mindössze egy nap telt el, ez a jogszabály alkalmazására való felkészülést szolgáló elegendő időtartam kirívó megsértése.

Az Alkotmánybíróság számos határozatot hozott, amelyekben a jogszabály hatálybalépése kapcsán az új rendelkezések alkalmazásához szükséges felkészülési idő biztosítását az Alkotmányból folyó követelményként határozta meg. [7/1992. (I.30.) AB határozat, ABH 1992, 45, 47.; 25/1992. (IV. 30.) ABhatározat, ABH 1992, 131, 132.; 28/1992. (IV. 30.) ABhatározat, ABH 1992, 155, 156-159.; 57/1994. (XI. 17.) ABhatározat, ABH 1994, 322, 324.; 43/1995. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1995, 188, 196.]

A 28/1992. (IV. 30.) AB határozatában az Alkotmánybíróság rámutatott arra, hogy a jogbiztonság követelménye azt a kötelezettséget hárítja a jogalkotóra, hogy a jogszabály hatályba lépésének időpontját úgy kell meghatározni, hogy kellő idő maradjon

- a jogszabály szövegének megismerésére;
- a jogalkalmazó szervek számára a jogszabály alkalmazására való felkészüléshez;
- a jogszabállyal érintett szervek és személyek számára annak eldöntéséhez, hogy miként alkalmazkodjanak a jogszabály rendelkezéseihez.

A 7/1992. (I. 30.) AB határozatban az Alkotmánybíróság kifejtette azt is, hogy „a jogszabály alkalmazására való felkészüléshez szükséges 'kellő idő' megállapítása és biztosítása a jogalkotó felelősséggel terhelt mérlegelésének és döntésének függvénye. Az alkotmányellenesség csak a jogszabály alkalmazására való felkészülést szolgáló időtartam kirívó, a jogbiztonságot súlyosan veszélyeztető vagy sértő elmaradása, illetőleg hiánya esetén állapítható meg.”

A 29/2011. (IV. 7.) AB határozatban az Alkotmánybíróság a következőt rögzítette:

A köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény módosításáról rendelkező 2010. évi CLXXIV. törvényt (Ktv.m.) 2010. december 23-i ülésnapján fogadta el az Országgyűlés, a Magyar Közlöny 2010. évi 201. számában december 30-án hirdették ki és a 11. §-ában foglalt rendelkezés szerint 2011. január 1-jén lépett hatályba. Megállapítható tehát, hogy a törvényhozó egy napot (Szilveszter napját) biztosított a címzettek számára, hogy a törvény szabályait megismerjék, és a törvény alkalmazására felkészüljenek, rendelkezései a 2011-es esztendő első munkanapján már alkalmazhatóak voltak. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a munkavállalók széles körét hátrányosan érintő jogszabályok hatályba lépése esetén a felkészülési idő teljes hiánya súlyosan sérti a jogbiztonságot, ellentétes az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében szabályozott jogállamisággal.

A jogszabály alkalmazására való felkészülés mellett a jogalkotás figyelmen kívül hagyta azt is, hogy a mérlegkörváltást a tárgyhoz előtti hó 15. napjáig a MAVIR-nak, mint rendszerirányítónak jelenteni kell a MAVIR Kereskedelmi Szabályzatának IV./1.4.2. (a) pontja szerint. Figyelmen kívül hagyta a meglévő szerződéses kötelezettségeket, amelyek nem a távhőhöz kapcsolódnak, de bekorlátozza a távhőtermelő mozgásterét. Így lehetetlenné teszi az ENERGOTT Kft. eredményességének opciós energia értékesítésével történő javítását. A jogalkotó úgy véli, hogy a megállapított hőár magasabb az általa elvárt piaci árszintnél és támogatást állapít meg a távhőszolgáltató részére a távhőszolgáltatási támogatásról szóló 51/2011. (IX. 30.) NFM rendelettel, ezáltal jogosultságot érezve arra, hogy szabályozza a kapcsolt termelés határfokát, ismételten megemlítve az opciós villamos energia értékesítés kizárását.

III. Alkotmány sérelem Magyarország Alaptörvényének az Alapvetés M) cikk (1) bekezdésébe ütközés miatt

Magyarország Alaptörvénye Alapvetés M) cikk (1) „Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik.”

Az alkotmánybíróági értelmezés szerint a vállalkozáshoz való jog, alapjog, valódi alapjog. Az alkotmányvédelem rendszerében ennek azért van különös jelentősége, mert vonatkozik rá az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében említett tilalom: lényeges tartalma nem korlátozható, illetve a korlátozhatóság megítélésénél az ún. szükségességi/arányossági teszt alkalmazandó. A vállalkozáshoz való jog tehát ugyan korlátozás alá eshet, de a korlátozás alkotmányosságának szigorúbb kritériumai vannak. A vállalkozás szabadsága és a vállalkozáshoz való jog alapjogi státuszából következik, hogy korlátozása ellen nemcsak az Alaptörvény Alapvetés M) cikk (1) bekezdése nyújt védelmet, hanem az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapján az - lényeges tartalmát tekintve - még törvényhozási úton is korlátozhatatlan. A vállalkozás jogának alapjogi minőségéből tehát az következik, hogy csak akkor és annyiban korlátozható, amikor és amennyiben a korlátozás végső eszközének fennállnak az Alaptörvényben foglalt indokai.

Az állami hatósági árakat az Alaptörvényben szereplő vállalkozás jogának követelményére figyelemmel kell megállapítani. A jogalkotó nem állapíthat meg olyan szabályokat, amelyekkel a vállalkozásokat tönkre teszi.

Az 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelettel és a 66/2011. (XI. 30.) NFM rendelettel megállapított hatósági árral az állam direkt módon úgy avatkozott be a vállalkozások életébe, hogy a vállalkozások működését ellehetetleníti, tekintettel arra, hogy a megállapított hatósági árral még a vállalkozások költségei sem térülnek meg, ezért sérül a vállalkozás szabadságának Alaptörvényben foglalt követelménye.

A vállalkozás joga annyit jelent - de annyit alkotmányos követelményként feltétlenül -, hogy az állam ne akadályozza meg, ne tegye lehetetlenné a vállalkozóvá válást (21/1994. (IV.16.) AB határozat).

IV. Alkotmány sérelem Magyarország Alaptörvényének XV. Cikk (2) bekezdésébe ütközés miatt

Magyarország Alaptörvénye XV. Cikk (2) „Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”

Az 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet 5. §-a 2012. január 1. napjával történő hatályba lépéssel a távhőtermelők részére nyereségkorlátot állít fel.

Ha a távhőtermelő nyeresége meghaladta a nyereségkorlátot, a távhőtermelőt kötelezik arra, hogy a nyereségkorlátot felüli nyereségtöbblet összegét a tőle vásárló távhőszolgáltató részére adja át, továbbá, ha a távhőszolgáltató nyeresége meghaladta a nyereségkorlátot és a távhőszolgáltató az ellenőrzéssel érintett időszakban távhőszolgáltatási támogatásban részesült, a távhőszolgáltatót kötelezi arra, hogy a nyereségkorlátot felüli nyereségtöbblet összegét a Vet. 147. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott célra létrehozott számla javára, a kapott távhőszolgáltatási támogatás erejéig fizesse be, továbbá az ezen felüli összeget a végfelhasználónak adja át.

Alkotmányjogi aggály, hogy a nyereség egy bizonyos részét a távhőtermelőtől, mint piaci szereplőtől elveszik, és tulajdonképpen egy kívülállónak, a távhőszolgáltatónak adják a nyereséget, úgy, hogy emellett a távhőszolgáltató még támogatásban is részesül. A nyereség elvétele a távhőtermelőktől mindenképpen diszkriminatív, nem beszélve arról, hogy az 50/2011. (IX. 30.) NFM rendeletben megállapított, a nyereség egy bizonyos részének elvétele nem más, mint egy új adónem bevezetése,

márpedig adófizetési kötelezettség csak törvényen alapulhat *az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény 4. § (1) bekezdés a) pontja* értelmében.

A diszkrimináció tilalma a jogi személyekre is vonatkozik. Az Alaptörvény nem minden fajta megkülönböztetést tilt, csak az azonos helyzetben lévő jogalanyok között merülhet fel a diszkrimináció tilalmának megsértése. Alaptörvény-ellenes diszkriminációról csak akkor lehet szó, ha valamely jogalanyt, vagy azok csoportját más, azonos helyzetben lévő jogalannal vagy csoporttal történt összehasonlításban kezelnek hátrányosabb módon. Az Alaptörvénynek a diszkrimináció tilalmára vonatkozó rendelkezése a jogegyenlőség követelményét rögzíti. Azt jelenti, hogy az állam, mint közhatalom - mint jogalkotó és jogalkalmazó - a jogok és kötelezettségek megállapítása során köteles az azonos helyzetben levő jogalanyokat indokolatlan megkülönböztetés nélkül, egyenlőkként kezelni.

Jelen esetben a távhőtermelők és a távhőszolgáltatók azonos csoportot alkotnak, mivel mindketten a távhőszolgáltatás, mint közfeladat ellátása iránt látják el feladataikat, mégis a jogalkotó indokolatlanul megállapította, hogy a távhőtermelő adja át a távhőszolgáltató részére a nyeresége bizonyos részét, amellet, hogy a távhőszolgáltatóknak az 51/2011. (IX. 30.) NFM rendelettel támogatást nyújt. A jogalkotó álláspontunk szerint a távhőszolgáltatókat pozitív diszkriminációban részesítette.

Az alkalmazott különbségtétel semmiképpen sem igazolható, nincs ésszerű indoka, a megkülönböztetés önkényes.

A jelen ügy kapcsán analógia alkalmazása mellett idézhető egy 1991-ben hozott Alkotmánybírósági határozat (*49/1991. (IX. 27.) AB határozat*). Tárgya a meghatározott szakszervezetek részére biztosított adómentesség vizsgálata volt, e körben az Alkotmánybíróság kimondta, hogy nem egyeztethető össze az Alkotmánnyal, ha az érdekképviselőik részére fizetett tagdíj adókedvezménye eltérő a munkavállalói és a vállalkozói érdekképviselőik között. Ezen határozatában az Alkotmánybíróság rögzítette:

Az Alkotmánybíróság abból a tényből, hogy a jogalkotó az érintett kérdés 1991. évi szabályozását úgy alakította ki, hogy a tagdíj (hozzájárulás) adómentességével összefüggő mértékét csak a munkavállalók esetében korlátozta, azt a következtetést vonja le, hogy ezzel a vállalkozók (munkáltatók) felé a pozitív diszkrimináció eszközével élt. A vállalkozók (munkáltatók) által fizetett tagdíj (hozzájárulás) költségkénti elszámolása az adóalap ezen összegekkel való csökkentését jelenti, vagyis lényegét tekintve adókedvezmény.

Az Alkotmánybíróság leszögezte, hogy adózás szempontjából a diszkrimináció tilalma nem jelenti azt, hogy minden megkülönböztetés tilos, és kimondta, hogy a megkülönböztetés tilalmába ütközik, ha az adott szabályozási koncepción belül eltérő szabályozás vonatkozik valamelyik csoportra, kivéve, ha az eltérésnek alkotmányos indoka van.

A vizsgált kérdésekben központi elem annak megállapítása, hogy a szabályozási koncepció szempontjából mit kell csoportnak tekinteni. Az Alkotmány 4. §-ával kapcsolatban kifejezetekből következik, hogy az indítvány tárgyává tett adókedvezmény szempontjából azonos csoportba tartoznak a munkavállalók és a vállalkozók (munkáltatók), még akkor is, ha ezek a kedvezmények nem egy törvényben jelennek meg. Meghatározó jelentőségű csoportképző ismérv - közös nevező - az egyenlő mértékű érdekképviselői jog.

A vállalkozók (munkáltatók), egyenként ugyan az érdekképviselői szervezet fenntartásából nagyobb terheket kényszerülnek vállalni, mint a munkavállalók, de gazdasági pozíciójuk, vagyis az e célból mobilizálható anyagi eszközeik jóval erőteljesebbek, mint a pusztán a munkabérukra támaszkodó munkavállalóké.

Az Alkotmánybíróság eljárása során nem talált alkotmányos indokokat a vállalkozók (munkáltatók) részére biztosított, az érdekképviselői szervezeteknek fizetett, illetve adott

tagdíj (hozzájárulás) korlátozás nélküli, költségként történő elszámolásával megvalósuló pozitív diszkrimináció mellett.

A jelen beadványunkban szereplő jogesetek jogalapja a 2011. december 31-ig hatályban levő 1949. évi XX. törvény A Magyar Köztársaság Alkotmánya 2. § (1) bekezdése, 9. § (2) bekezdése és 70/A. §-a, amely jogesetek azonban, tekintettel arra, hogy Magyarország Alaptörvénye Alapvetés B) cikk (1) bekezdése; az Alapvetés M) cikk (1) bekezdése; XV. Cikk (2) bekezdése ugyanazon követelményt írja elő, alkalmazandóak és irányadóak.

A fenti indokok miatt az árak megállapításáról szóló *1990. évi LXXXVII. törvény 1. § (2) bekezdés h) pontja* és a távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló *50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet*, továbbá az ezen rendeletet módosító, a távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló *50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet* és a távhőszolgáltatási támogatásról szóló *51/2011. (IX. 30.) NFM rendelet* módosításáról szóló *66/2011. (XI. 30.) NFM rendeletnek* az alaptörvény-ellenességének megállapítására és ex tunc hatállyal történő megsemmisítésére kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot.

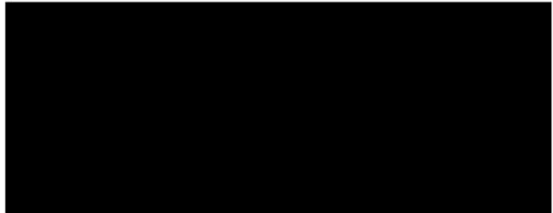
Tisztelt Alkotmánybíróság!

Tekintettel arra, hogy az indítvánnyal támadott rendelkezések 2011. október 1-jén végrehajtásra kerültek, és az indítványozó működése tekintetében kiemelt fűtési időszak vette kezdetét, és a jogszabály által kialakított állapot részéről rövid távon sem fenntartható, továbbá figyelemmel arra is, hogy a közfeladat ellátását a kialakult jogszabályi állapot veszélyezteti, kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az indítványokat lehetőség szerint soron kívül, sürgősséggel szíveskedjenek elbírálni.

Az ENERĠOTT Fejlesztő és Vagyonkezelő Korlátolt Felelősségű Társaság az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdése alapján hozzájárul adatai nyíltan történő kezeléséhez.

 2012. február 16.

Tisztelettel:

ENERĠOTT Fejlesztő és Vagyonkezelő
Korlátolt Felelősségű Társaság
Jogi képviselő:
Dr. Strausz Éva
ügyvéd